

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 14 marca 2017 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. C. w (...) roku pozostawał jedynym udziałowcem i prezesem jednoosobowego zarządu (...) Sp. z o.o. z/s w R. przy ulicy (...), NIP (...), REGON (...). Zajmował się on przy tym prowadzeniem spraw gospodarczych, w szczególności finansowych wskazanej spółki.

(...) została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu (...) roku pod numerem (...) zaś przedmiotem jej działalności gospodarczej w 2011 roku pozostawała między innymi sprzedaż hurtowa i detaliczna produktów.

dowody: częściowo wyjaśnienia M. C., k. (...) odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, k. (...)

W 2010 roku (...) Sp. z o.o. uczestnicząc w obrocie gospodarczym, jak również będąc zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług była zobowiązana do comiesięcznego wypełniania i przesyłania do Pierwszego Urzędu Skarbowego w R. deklaracji VAT-7, w których wskazywała wartość podatku naliczonego i należnego wynikającego z aktualnie prowadzonego przez siebie obrotu.

W okresie od (...) do (...) roku (...) Sp. z o.o. dokonała sprzedaży (...) Sp. z o.o. C. ul. (...), NIP (...) łącznie 1800 ton produktu o nazwie S. wzbog. gran. 40% B/B, za kwotę brutto 2.354.659,59 zł. Przy czym (...) Sp. z o.o. dokonała na rzecz (...) Sp. z o.o. sprzedaży wymienionego produktu: w miesiącu październiku (...) roku w ilości 1008 ton za kwotę brutto 1.315.842,60 zł, w miesiącu (...) roku w ilości 360 ton za kwotę brutto 469.748,19 zł, zaś w (...) (...) roku w ilości 432 ton za kwotę brutto 569.068,80 zł.

Pomimo zanotowania wskazanego obrotu wynikającego ze sprzedaży towaru M. C. w deklaracjach VAT – 7 złożonych za miesiące (...) i (...) roku do Pierwszego Urzędu Skarbowego w R. podał nieprawdę wskazując, iż spółka (...) wykazała zerowe kwoty nabyć i dostaw oraz zerowe kwoty podatku naliczonego i należnego.

Tym samym prezes zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z/s w R. – M. C., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, zaniżył zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług za okres od (...) roku do (...) roku, tj. za miesiąc (...) roku w wysokości 86.083,00 zł, za miesiąc (...) roku w wysokości 30.731,00 zł, zaś za miesiąc (...) roku w wysokości 37.229,00 zł, tj. łącznie w kwocie 154.043,00 zł.

dowody: zeznania K. W., k. (...) częściowo wyjaśnienia M. C., k. (...), protokół kontroli z dnia (...), (...), k. (...) decyzja Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej nr (...), k. (...) decyzja Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej nr (...), k. (...) decyzja Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej nr (...), k. (...), dokumentacja związana z prowadzonym przez Urząd Kontroli Skarbowej w R. postępowaniem kontrolnym nr (...), k. (...)

W dniu (...) r. pełnomocnik oskarżonego zgłosił pisemnie Naczelnikowi Pierwszego Urzędu Skarbowego w R., iż latem (...) miało dojść do kradzieży dokumentacji Spółki na terenie Słowacji przed planowanym spotkaniem z rzekomym zainteresowanym zakupem Spółki.

dowody: częściowo wyjaśnienia M. C., k. (...) kserokopia wniosku pełnomocnika M. C., k. (...)

Na podstawie postanowienia Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej z dnia (...) roku, nr (...) pracownicy tego organu w okresie od (...) do (...) roku przeprowadzali postępowanie kontrolne, w ramach którego badano rzetelność deklarowanych przez podatnika (...) Sp. z o.o. podstaw opodatkowania oraz prawidłowość obliczania i wpłacania

podatku od towarów i usług za poszczególne okresy rozliczeniowe 2010 roku. Przedmiotowa kontrola zakończyła się sporządzeniem protokołu z dnia (...)roku, (...), w treści którego stwierdzono wyżej wskazane zaniżenie przez podatnika zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za okres od (...)roku do (...) roku w łącznej wysokości 154.043,00 zł.

W związku z niniejszym wszczęte zostały postępowania podatkowe, które zostały zakończone w dniu (...) roku wydanymi przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej decyzjami: nr (...) w zakresie określenia zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za (...) roku w wysokości 86.083,00 zł, nr (...) w zakresie określenia zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za listopad 2010 roku w wysokości 30.731,00 zł oraz nr (...) w zakresie określenia zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za (...)roku w wysokości 37.229,00 zł.

dowody: zeznania K. W., k. (...) częściowo wyjaśnienia M. C., k. (...), protokół kontroli z dnia (...)roku, (...), (...)decyzja Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej nr (...), k. (...) decyzja Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej nr (...), k.(...) decyzja Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej nr (...), k. (...) dokumentacja związana z prowadzonym przez Urząd Kontroli Skarbowej w R. postępowaniem kontrolnym nr (...), k. (...)

W czasie zaistnienia przedmiotowego czynu M. C. z uwagi na posiadaną przez siebie pełną poczytalność, miał możliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

dowód: opinia sądowno – psychiatryczno – psychologiczna z dnia (...)roku, k. (...)

Oskarżony M. C. ma (...)lata i jest żonatym ojcem dwojga małoletnich dzieci. Oskarżony posiada wykształcenie średnie z zawodem wyuczonym technika mechanizacji rolnictwa, zaś w chwili obecnej nie pracuje pozostając na utrzymaniu żony. M. C. jest współwłaścicielem nieruchomości zabudowanej domem obciążonej kredytem hipotecznym. Oskarżony leczył się psychiatrycznie, nie jest osobą leczoną neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

dowód: dane oświadczenie oskarżonego, k. (...) karta karna, k. (...)

Oskarżony M. C. (k. (...))zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie sądowej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku dochodzenia oskarżony skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, natomiast na rozprawie złożył wyjaśnienia, z których wynika, że w (...) lub (...) roku nosząc się z zamiarem zbycia udziałów firmy (...) umówił się na terenie Słowacji na spotkanie z potencjalnym kupcem. Kiedy przed przedmiotowym spotkaniem nocował w przydrożnym hotelu, ze znajdującego na parkingu samochodu osobowego ktoś ukradł mu laptop, aparat fotograficzny oraz teczkę z dokumentacją związaną z prowadzeniem jego firmy w(...)roku. Z uwagi na niniejsze, jak również fakt, iż była to jedyna kopia dokumentów, które posiadał, nie był w stanie odtworzyć kwestii obrotów firmy i jej kontrahentów. Oskarżony wskazał również, że decyzje Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej dotyczące wymiaru podatku były doręczane jego pełnomocnikowi, który pomimo zapewnień, z uwagi na problemy ze zdrowiem psychicznym, nie złożył od nich środków odwoławczych, jak również ostatecznie nie przekazał mu w całości dokumentacji w tym zakresie.

W ocenie Sądu wyjaśnienia złożone w sprawie przez oskarżonego zasługują na przyznanie im jedynie częściowo waloru wiarygodności. Zdaniem Sądu jako w pełni wiarygodne należy ocenić wyjaśnienia M. C. w tym zakresie, w którym wskazuje on na przebieg i rezultaty prowadzonego w firmie (...) postępowania kontrolnego, jak również postępowań podatkowych. Wobec wyraźnej sprzeczności w wyjaśnieniach oskarżonego M. C. i zeznaniach świadka G. W. (1) (karta (...)) Sąd nie dał wiary tej części wyjaśnień, jak i zeznaniom wymienionego świadka dotyczącym rzekomej kradzieży dokumentów podczas pobytu na terenie Słowacji. Jak już wskazano oskarżony wyjaśnił, iż do kradzieży miało dojść nocą, podczas noclegu, zaś przesłuchany w dniu(...) r. świadek G. W. (1), wprawdzie nie pamiętał szczegółów wyjazdu, wyraźnie jednak w swoich zeznaniach zaznaczył, iż do kradzieży doszło po przyjeździe, kiedy po zamówieniu posiłku, nawet nie zdążył go zjeść, nie zostali wówczas na noc, a z zabezpieczoną workiem wybitą szybą, wrócili do kraju.

Nie mniej jednak ustalone okoliczności stanu faktycznego wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na to, iż (...) Sp. z o.o. w miesiącach od października do (...) roku, prowadząc działalność gospodarczą dokonywała sprzedaży towarów. A zatem firma ta wykazywała obrót, który podlegał opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, zaś fakt ten nie został przez oskarżonego uwzględniony w składanych deklaracjach VAT-7, co należy uznać za podanie w nich nieprawdy. Nawet gdyby dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadka G. W. w przedmiocie rzekomej kradzieży dokumentów, to okoliczności związane z utratą dokumentacji spółki i zaniechaniem obrony jego interesów przez jego pełnomocnika nie miałyby znaczenia. Przedmiotowa dokumentacja miała bowiem zostać skradziona w (...), czyli już po tym, jak spółka w bieżących miesięcznych deklaracjach VAT-7 wskazała zerowe kwoty nabyć i dostaw oraz zerowe kwoty podatku naliczonego i należnego za miesiące (...) roku. Zasady logicznego rozumowania nakazują natomiast przyjąć, iż nawet gdyby podatnik nosił się z zamiarem późniejszej korekty ww. deklaracji podjąłby możliwe w tym zakresie działania polegające na odtworzeniu przedmiotowej dokumentacji. Należy bowiem zauważyć, iż byłoby to możliwe chociażby wskutek zwrócenia się do kontrahenta, któremu sprzedawany był towar, co też uczynił organ kontroli skarbowej w toku prowadzonego przez siebie postępowania. Nie sposób przy tym uznać, aby osoba prowadząca działalność gospodarczą nie pamiętała jedynego na przestrzeni okresu 3 miesięcy kontrahenta, któremu sprzedała łącznie 1800 ton produktu za kwotę brutto 2.354.659,59 zł. Zdaniem Sądu informacja o rzekomej kradzieży, zgłoszona już organom podatkowym, miała na celu ewentualną ochronę – obronę, przed negatywnymi skutkami uprzedniego zaniżenia zobowiązań podatkowych, gdyby faktycznie doszło do tego rodzaju istotnej wszak kradzieży, to oskarżony mógł nie tylko uzupełnić dokumentację, lecz również winien zgłosić ją odpowiednim organom, czego jednak nie uczynił.

Mając na względzie niniejsze Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego, jako jedynie częściowo wiarygodne i w takim zakresie oparł się na nich w zakresie ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Dokonując oceny materiału dowodowego w sprawie Sąd przyznał pełen walor wiarygodności zeznaniom złożonym przez pracownika Urzędu Kontroli Skarbowej w R. - K. W. (k. (...)). Świadek ten przedstawił okoliczności związane z prowadzonym wobec firmy (...) postępowaniem kontrolnym, jak również ustalonymi zaległościami w płatności podatku od towarów i usług za miesiące od października do grudnia 2010 roku. Z jego relacji wynika, iż podatnik złożył za wskazane miesiące deklaracje VAT – 7, które wykazywały zerowy podatek naliczony, jak i zerowy podatek należny. W toku kontroli dokonano natomiast na podstawie analizy firmowych rachunków bankowych ustaleń, iż (...) sprzedawała towar w znaczących ilościach, w związku z czym powstał wobec niej obowiązek podatkowy. Wskazane okoliczności potwierdziła również dokumentacja pozostająca we władaniu krajowego kontrahenta (...), u którego dokonano czynności sprawdzenia prawidłowości i rzetelności dokumentacji. K. W. wskazał przy tym, że oskarżony w toku czynności kontrolnych powoływał się na fakt skradzenia mu dokumentacji finansowej spółki, nie mniej jednak nie wyjaśnił okoliczności z tym związanych, albowiem przedkładał zaświadczenia, że jest leczony psychiatrycznie i nie może złożyć zeznań.

Zeznania K. W. należy uznać za w pełni wiarygodne. Wymieniony podaje bowiem, w ramach przedstawionej przez siebie relacji, w sposób bezstronny to, co w sprawie było mu rzeczywiście wiadome, niczego nie pomijając. Jego zeznania są w pełni jasne, spójne i rzeczowe, a także przekonujące. Nadto w pełni korespondują one z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z dokumentacją związaną z prowadzonym przez Urząd Kontroli Skarbowej postępowaniem kontrolnym wobec spółki (...). Z tych też względów Sąd oparł na nich podejmowane w sprawie ustalenia faktyczne.

Jako jasną, pełną i nie zawierającą w swej treści sprzeczności, należy uznać wydaną w sprawie przez biegłych psychiatrów – R. R. i H. M. oraz psychologa – S. S., opinię sądowo – psychiatryczno – psychologiczną z dnia (...) roku (k. (...)). Wskazani biegli po przeprowadzeniu w pełni rzetelnych i zgodnych z zasadami sztuki badań oskarżonego, nie stwierdzili u niego objawów klinicznych choroby psychicznej, ani też upośledzenia umysłowego i zaopiniowali, iż nie zachodzą u niego okoliczności związane z ograniczeniem, czy też wyłączeniem poczytalności w rozumieniu przepisu art. 31 § 1 kk ani też art. 31 § 2 kk, zaś M. C. zarówno w czasie czynu, jak i w czasie postępowania posiadał w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Mając na uwadze wskazany charakter opinii, Sąd uznał ją za w pełni wiarygodny materiał dowodowy i oparł się na niej w zakresie ustalenia okoliczności sprawy związanych z poczytalnością oskarżonego w czasie zaistnienia przedmiotowego czynu, jak i w trakcie postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

M. C. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Na podstawie art. 56 § 2 w zw. § 1 kks odpowiedzialności karnej podlega m.in. podatnik, który składając organowi podatkowemu deklarację podaje nieprawdę lub zataja prawdę przez co naraża podatek na uszczuplenie, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości w rozumieniu art. 53 § 14 kks. Zgodnie z regułą kaskadowego odesłania do ordynacji podatkowej, zawartą w art. 53 § 30 i 30a kks, podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu (art. 7 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa). Czyn z art. 56 § 2 kks ma zatem charakter indywidualny.

Zachowanie sprawcze w przypadku czynu z art. 56 § 2 kks polega na narażeniu na uszczuplenie podatku m.in. poprzez podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w deklaracji. Podanie nieprawdy polega na przedstawieniu organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi okoliczności niezgodnych z rzeczywistością, istotnych z punktu widzenia danego typu podatku w kontekście elementów mających znaczenie dla ustalenia istnienia tego zobowiązania podatkowego oraz wskazania jego wysokości.

Czyn zabroniony określony w art. 56 § 2 kks ma charakter materialny. Dla przypisania odpowiedzialności karnej na jego podstawie niezbędne jest nie tylko wypełnienie przez zachowanie sprawcy jednej z form zachowania określonych w znamionach modalnych, lecz konieczne jest ponadto wywołanie poprzez takie właśnie zachowanie skutku w postaci narażenia na uszczuplenie danego podatku. Zgodnie z definicją legalną wyrażoną w art. 53 § 28 kks przez „narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej” rozumieć należy "spowodowanie konkretnego niebezpieczeństwa takiego uszczuplenia - co oznacza, że zaistnienie uszczerbku finansowego jest wysoce prawdopodobne, choć nie musi nastąpić".

Z uwagi na materialny charakter czynu konieczne jest wykazanie, że między działaniem sprawcy a skutkiem w postaci narażenia na uszczuplenie podatku zachodzi powiązanie przyczynowe. W praktyce realizacja znamion określonych w art. 56 § 2 kks, co do zasady łączy się nie tylko ze stworzeniem stanu wysokiego prawdopodobieństwa powstania uszczuplenia danego typu podatku, lecz z wystąpieniem uszczuplenia. Wynika to z faktu, że obowiązek złożenia deklaracji w większości przypadków pokrywa się czasowo z obowiązkiem zapłaty podatku. Tym samym podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w deklaracji następuje równoległe z powstaniem obowiązku zapłaty. W przypadku czynu z art. 56 § 2 kks wartość kwoty podatku narażonego na uszczuplenie musi być mała w rozumieniu art. 53 § 14 kks.

Oszustwo podatkowe określone w art. 56 § 2 kks od strony podmiotowej charakteryzuje się umyślnością. Z uwagi na brak znamienia intencjonalnego oszustwo skarbowe można popełnić, działając w obu odmianach umyślności, a więc zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i zamiarem wynikowym. Dla przypisania strony podmiotowej oszustwa podatkowego konieczne jest stwierdzenie, że sprawca był świadomy, że swoim zachowaniem podaje nieprawdę lub zataja prawdę, że w ten sposób przedstawia błędnie okoliczności istotne z punktu widzenia podstawy lub wysokości zobowiązania podatkowego oraz że naraża w ten sposób podatek na uszczuplenie.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.k.s. statuującym na gruncie karno – skarbowym instytucję czynu ciągłego, dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony. W zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

W myśl przepisu art. 9 § 3 kks za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie „zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej firmy, prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania, stosownie do art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki jako płatnika podatku" (wyrok Sądu najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002, nr 11-12, poz. 106).

Mając na uwadze powyższe argumenty natury faktycznej i prawnej Sąd uznał M. C. za winnego zarzuconego mu czynu z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Należy zauważyć, że w okresie od października do (...) roku (...)dokonała sprzedaży do (...) Sp. z o.o. C. ul. (...), NIP(...) łącznie 1800 ton produktu o nazwie S. wzbog. gran. 40% B/B, za kwotę brutto 2.354.659,59 zł. Wskazany obrót podlegał opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, co należało uwzględnić w treści comiesięcznie składanych w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w R. deklaracjach VAT – 7, nie mniej jednak oskarżony nie uczynił tego podając w treści wskazanych deklaracji za miesiące od października do grudnia 2010 roku, iż spółka (...) wykazała zerowe kwoty nabyć i dostaw oraz zerowe kwoty podatku naliczonego i należnego.

Tym samym M. C. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, zaniżył zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług za okres od 1 października 2010 roku do (...) roku, tj. za miesiąc październik 2010 roku w wysokości 86.083,00 zł, za miesiąc listopad 2010 roku w wysokości 30.731,00 zł, zaś za miesiąc grudzień 2010 roku w wysokości 37.229,00 zł, tj. łącznie w kwocie 154.043,00 zł. Wskazane okoliczności wskazują zatem na wyczerpanie przez oskarżonego znamion czynu z art. 56 § 2 kks w warunkach czynu ciągłego z art. 6 § 2 kks.

Podstawą przypisania w tym zakresie odpowiedzialności karno – skarbowej M. C. jest treść przepisu art. 9 § 3 kks. Oskarżony pełnił bowiem w przedmiotowym okresie funkcję prezesa zarządu firmy (...) w R. i zajmował się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi tego podmiotu.

Zdaniem Sądu oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, gdyż miał świadomość ciężących na nim obowiązków podatkowych i będąc osobą zarządzającą spółką prawa handlowego posiadał odpowiednią wiedzę odnośnie konsekwencji złożenia nieprawidłowego zeznania podatkowego.

Czyn oskarżonego był społecznie szkodliwy w znacznym stopniu. Przekonuje o tym w szczególności rodzaj i charakter zagrożonego w postaci interesów finansowych Skarbu Państwa, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, a także sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, w tym fakt działania przez oskarżonego w relatywnie długim okresie w warunkach czynu ciągłego.

Oskarżonemu M. C. można przypisać również zawinienie jest on osobą dorosłą, zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W trakcie postępowania karnego co prawda zaistniała wątpliwość co do jego poczytalności, nie mniej jednak w treści opinii sądowo – psychiatryczno – psychologicznej z dnia (...) roku ((...) biegli po przeprowadzeniu badań oskarżonego stwierdzili, że w czasie czynu, jak i w czasie postępowania posiadał on w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Wobec niniejszego należało przyjąć, iż oskarżony miał możliwość podjęcia zachowania zgodnego z prawem, lecz nie zdecydował się tego uczynić co wskazuje jednoznacznie, że stopień jego zawinienia należało ocenić jako znaczny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał M. C. za winnego przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks za co skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 80 zł.

Określony w wyroku wymiar kary grzywny mieści się w granicach określonych przez ustawę. Dolegliwość orzeczonej kary nie przekracza stopnia winy oskarżonego i jednocześnie jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd ustalając wysokość kary uwzględnił również fakt, iż M. C. nie był dotychczas karany. Wysokość stawki dziennej grzywny Sąd ustalił w oparciu o kryteria określone w art. 23 § 3 kks.

Dolegliwość wynikająca z wymiaru kary określonej w wyroku jest wystarczająca dla wzbudzenia w oskarżonym krytycznej oceny popełnionego czynu, a co za tym idzie spowoduje, iż w przyszłości będzie on przestrzegał porządku prawnego. Wymierzona kara jest odpowiednia w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż wskazuje na negatywne konsekwencje wynikające z braku poszanowania prawa.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że ich poniesienie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową, możliwości zarobkowe, brak osiągniętych dochodów oraz konieczność uiszczenia orzeczonej kary grzywny.

SSR Katarzyna Baryła

(...)

(...):

(...)

R., (...) (...)